

Bức thư cuối cùng

Cách đây nhiều năm, trong một chuyến đi trên con đường cao tốc này, tôi thấy một chiếc xe của lực lượng cảnh sát quốc gia Canada và một vài người công nhân cứu hộ đang di chuyển xác của một chiếc xe tải ra khỏi vách núi. Tôi đậu xe lại và nhập vào nhóm của những người lái xe tải đang lặng lẽ đứng nhìn đồng xác xe đang từ từ được kéo lên.

Một người trong đội cứu hộ bước lại gần chúng tôi và chậm rãi nói, “Tôi rất tiếc”, anh ta tiếp, “Người tài xế đã chết khi chúng tôi tìm thấy anh ấy. Có lẽ anh ấy đã bị lạc tay lái khi gặp cơn bão tuyết cách nay hai ngày. Không có nhiều dấu vết để lại. Chúng tôi chỉ gặp may khi chúng tôi thấy ánh nắng mặt trời phản chiếu từ cái xe đó”.

Anh ta chậm rãi lắc đầu và lục trong túi áo ấm. “Đây, có thể các anh nên đọc cái này. Tôi nghĩ là anh ấy đã sống vài giờ trước khi cái lạnh giá buốt đã cướp đi mạng sống của anh ấy”.

“Vợ yêu quý của anh,

Đây là lá thư mà không người đàn ông nào muốn viết, nhưng anh rất may mắn có đủ thời giờ để nói với em những điều mà nhiều lần anh đã quên nói cho em biết.

Anh yêu em, em yêu dấu.

Em thường nói đùa với anh rằng anh yêu chiếc xe tải hơn em vì anh đã dành quá nhiều thời giờ cho nó. Anh yêu khối sắt này vì nó có ích đối với anh. Nó đã chứng kiến anh vượt qua những thời điểm khó khăn và những nơi hiểm trở và anh luôn tin tưởng vào nó trong những chuyến đi dài ngày. Nó không bao giờ làm anh thất vọng.

Nhưng em có biết chẳng? Anh yêu em cũng vì những lí do tương tự. Em cũng đã chứng kiến anh vượt qua những quãng thời gian và những nơi khó khăn.

Em còn nhớ cái xe tải đầu tiên không? Cái xe già rệu rã đó đã làm chúng ta

sạch túi vì chúng ta phải bỏ tiền ra sửa sang tu bổ nó liên tục, nhưng khi sử dụng nó để chở hàng, nó chỉ giúp chúng ta kiếm vừa đủ tiền để ăn mà thôi. Em phải ra ngoài làm việc kiếm thêm tiền thuê nhà và tiền cho các hóa đơn của các thứ khác. Từng xu anh kiếm được phải đổ vào cái xe đó trong khi tiền em kiếm được dùng để mua thực phẩm và trả tiền thuê nhà.

Anh nhớ là anh đã than phiền rất nhiều về chiếc xe đó, nhưng anh lại nhớ em đã phàn nàn khi em từ sở làm trở về nhà mệt mỏi và anh hỏi em tiền để tiếp tục rong ruổi trên đường làm ăn. Nếu em có than phiền, anh nghĩ là anh đã không nghe em.

Bây giờ anh nhớ đến tất cả những thứ mà em đã từ bỏ vì anh. Nào là quần áo, hội hè, các bữa tiệc và bạn bè. Em đã không bao giờ than phiền hay trách móc điều gì cả và không biết sao anh đã quên cảm ơn em.

Khi anh ngồi uống café với các bạn bè, anh luôn nói về cái xe tải đó và những khoản tiền mà chúng ta đã trả để tu bổ nó. Anh nghĩ là anh đã quên em là bạn đồng hành cùng anh mặc dù em không ngồi trong buồng lái với anh. Sự hi sinh và phấn đấu của em cũng không kém gì anh để cuối cùng chúng ta có được một chiếc xe tải mới. Anh rất tự hào vì chiếc xe tải mới này. Anh cũng rất tự hào về em nữa, nhưng anh chưa bao giờ nói với em điều đó. Anh coi như em mặc nhiên biết điều đó, nhưng nếu anh dành nhiều thời giờ để nói chuyện với em như anh đã dành nhiều thời gian để đánh bóng chiếc xe thì có lẽ em đã biết anh rất tự hào về em như thế nào rồi.

Anh biết rằng những lời cầu nguyện của em luôn theo anh. Nhưng lúc này, những lời cầu nguyện đó không đủ. Anh bị thương và đau lắm. Anh đã đi nốt chặng đường cuối cùng của anh và anh muốn nói những điều mà lẽ ra anh phải nói cho em biết nhiều lần trước đây. Những điều đó đã bị lãng quên vì anh quá quan tâm đến chiếc xe tải và công việc. Anh đang nghĩ đến những ngày kỷ niệm và những ngày sinh nhật bị bỏ lỡ, những vở kịch ở nhà trường và những trận Hockey của các con mà em đã đến tham dự một mình bởi vì anh còn đang lái xe chở hàng ở đâu đó trên đường vận chuyển.

Anh đang thấy đầu óc thanh thản khi biết em đang ở nhà cùng các con và đang chờ anh về. Những bữa cơm gia đình mà em đã dành hết thời giờ của em để giải thích với bà con họ hàng của em vì sao anh không có mặt ở các bữa cơm đó – Anh đang bận thay đầu nhót, anh đang bận tìm một số bộ phận

nào đó cho chiếc xe, anh đang ngủ vì sáng mai anh sẽ đi sớm.

Luôn luôn có một lí do nhưng giờ đây không hiểu các lí do đó dường như không còn quan trọng nữa.

Khi chúng ta kết hôn, em không biết cách để thay một bóng đèn. Vậy mà chỉ trong vòng hai năm sau, em đã biết sửa lò sưởi trong một cơn bão tuyết dữ dội trong lúc anh đang chờ lấy hàng ở Florida.

Anh vô cùng hãnh diện về em, khi anh đánh xe vào trong sân và thấy em đang ngủ trong xe ô tô chờ anh về. Bất cứ lúc nào, dù đó là hai giờ sáng hay hai giờ chiều, em vẫn luôn là một ngôi sao điện ảnh đối với anh. Em rất đẹp, em biết đấy. Anh nghĩ là gần đây anh đã không nói điều đó cho em biết, nhưng em vẫn xinh đẹp.

Trong đời anh, anh đã phạm phải nhiều sai lầm, nhưng anh đã có một quyết định đúng đắn, đó là khi anh hỏi cưới em làm vợ. Em không bao giờ có thể hiểu được rằng chính điều đó đã giúp anh tiếp tục lái chiếc xe tải này.

Anh yêu em, người vợ yêu dấu của anh, và anh cũng yêu các con của chúng ta nhiều lắm.

Cơ thể anh đang đau nhức nhưng trái tim của anh thậm chí còn đau nhức hơn nhiều. Em sẽ không có mặt ở đây khi anh kết thúc chuyến đi này. Kể từ khi chúng ta sống bên nhau đến nay, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy cô đơn và sợ hãi. Anh cần em nhiều lắm và anh biết là đã quá muộn rồi.

Anh nghĩ thật là buồn cười nhưng những gì anh có hiện giờ là chiếc xe tải: Anh đang ở trong chiếc xe tải của mình. Chiếc xe chết tiệt đó đã điều khiển cuộc sống của chúng ta trong một thời gian dài. Cái khối thép nhẵn nhúm này mà anh đã sống trong đó và sống với nó trong nhiều năm qua. Nhưng nó không thể làm cho tình yêu của anh quay lại được. Chỉ có em mới làm được điều đó thôi.

Em đang ở cách xa anh ngàn dặm nhưng anh cảm thấy hiện giờ em đang có mặt ở đây với anh. Anh có thể trông thấy gương mặt của em và anh sợ khi anh đơn độc chạy đến đích cuối cùng của cuộc đời.

Hãy nói với các con rằng anh yêu chúng nhiều lắm, và nhớ đừng để chúng kiếm sống bằng nghề lái xe tải khi chúng lớn lên nhé.

Chúa ơi, anh yêu em nhiều lắm. Hãy chăm sóc bản thân em và luôn nhớ rằng anh yêu em hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Anh chỉ quên nói một điều.

Anh yêu em

Bill”.